

ՀԱՅՐԱՊԵՏԱԿԱՆ ՔԱՐՈՋ ՓՐԿՉԻ ՀՐԱՇԱՓԱՌ ՍՈՒՐԲ
ԾՆՆԴՅԱՆ ՏՈՆԻ ԱՌԹԻՎ ՄԱՅՐ ՏԱԾԱՐՈՒՄ
(1982 թ. հունվարի 6)

«Յանուն Հօր եւ Որդոյ եւ Հոգւոյն Սրբոյ. ամեն»:

Սիրելի հավատացյալ ժողովուրդ:

Եստ դարեր առաջ, մի լուռ ու պաշտօն գիշեր, երկնքից մի լուսահրաշ
աստղ ճառագայթեց: Նրա շողքը մեղմիկ իջավ հեռու՝ Բեթղեհեմ անուն մի
քաղաքի վրա և լուսավորեց մտորը այն, ուր ծնվել էր մանուկն Հիսուս, Որ-
դին Մարիամ կույսի: Ավետարանը պատմում է, թե այդ հրաշք պահին,
երկնքի բարձունքից իջնող լույսի հետ, լսվեց նաև մի երգ անմահ, այնքան
անուշ, այնքան դուրսիչ, ինչպես երբեք չէր լսված աշխարհի վրա:

Այդ օրվանից անցել են երկու հազար տարիներ ահա, և սակայն երգն
այդ անուշ ու դուրսիչ լսում են այսօր էլ հոգեկիր մարդիկ, իբրև նոր առավոտ
ավետող քաղցր մեղեդի: Այդ լուսապայծառ գիշերին, հրեշտակները երգում
էին՝ «Փառք ի բարձունս Աստուծոյ և յերկիր խաղաղութիւն, ի մարդիկ հա-
նութիւն»:

Ինչպես երկու հազար տարիներ առաջ, և ինչպես երկու հազար տարի-
ներ շարունակ, հրեշտակների ավետիսը հեռավոր բարձունքներից իջնում
է այսօր էլ մարդկանց սրտերի մեջ՝ իբրև երկնքի պատասխան նրանց սուրբ
պաասումներին, իբրև ավետիս փրկության հուսացյալ հոգիներին և իբրև
իմանալի լույս մարդկանց կյանքի ճամբին:

Նոր Տարվո լուսաբացով, մեծ ավետիս ձեզ սիրելի ժողովուրդ՝
«Յիսուս ծնա եւ յայտնեցաւ»:

Ծնվեց և հայտնվեց Փրկիչը մարդկության, արեգակը արդարության և
իշխանը խաղաղության: Մեծ սաղմոսերգուի մարգարեությունը իր լրումին

հասավ: Հիսուսի մեջ և Հիսուսով՝ արդարությունը և խաղաղությունը գրկակախառնվեցին, զի հին աշխարհի և նոր ժամանակների հատման ճանապարհին Աստվածորդու Հիսուսի ծնունդը, տնօրինված երկնային փրկչագործության ծրագրով, հանդիսացավ մարդկային ցեղի ազատագրումը մեղքի կապանքներից և վերանորոգումը մարդ արարածի:

Հիրավի, Հիսուսի ծնունդով ճշմարտվեցին Հին Ուխտի բազում մարգարեություններ: Այսպես՝ Աստված, Եզեկիելի բերանով վկայում էր՝ «նոր շունչ պիտի տամ նրանց (մարդկանց) և պիտի հեռացնեմ նրանց մարմիններից քարե սիրտը» (Եզեկիել ԺԱ 19), իսկ Երեմիա մարգարեն ավելացնում էր՝ «պիտի տամ նրանց նոր սիրտ ու ոգի՝ հերձանկություն նրանց և նրանց որդիների» (Երեմիա Լ 39): Իսկ ի լրումն ժամանակի, Պողոս առաքյալ բացականշում է՝ «Քրիստոս մեր խաղաղությունն է, նա է որ ..... քանդեց իր մարմնի մեջ ..... թշնամությունը ..... որպեսզի կերտի նոր մարդը և խաղաղություն հաստատի» (Եփես. Բ 14—15):

Հիսուսի գերբնական հրաշալի ծնունդով մեզ բոլորիս, մեր օրերի աշխարհին համայն, նույն աստվածային պատգամն է տրվում՝ որ փշովենք քարե սրտերը և մարդիկ ու ազգություններ «նոր սիրտ ու ոգի» զգեցած, իրենց կյանքի ճանապարհին՝ արդարությամբ և խաղաղությամբ գործեն, որ արդարությամբ՝ խաղաղություն լինի և խաղաղությամբ՝ արդարություն:

Մեր ժամանակներին մանավանդ, երբ ավելի քան երբեք, համայն մարդկության սպառնում է համատարած կործանում ու ոչնչացում ատոմական ահաբկու ուժերի սանձազերծումով, մենք քրիստոնյաներս, մենք զավակներս հայ ժողովրդի, մեկ սրբազան իղձ ունենք մեր սրտերում և մեկ նվիրական աղոթք մեր շրթների վրա, որ Հիսուսի Սուրբ Ծննդյան խաղաղարար ոգին բաշխվի առատապես բոլոր մարդկանց և մանավանդ պետությանց պատասխանատու ղեկավարներին, որպեսզի ազգությունների միջև խաղաղ գոյակցությունը պահպանվի և ամրապնդվի, որպեսզի խորտակվեն պատերազմի բոլոր տեսակի զենքերն ու գործիքները, որպեսզի մայրերը աչքս չարտասվեն ու երեխաները հանգիստ քնեն, և որպեսզի մարդիկ ամեն առավոտ իրար ողջունեն բարի լույսի ավետումով:

Այսօր աշխարհում, բոլոր ժողովուրդների լայն զանգվածները իրենց ձայնը բարձրադաշակ ցատումով մինչև երկինք են հասցնում, աղերսով, որ պատերազմի ուժերը իրենց զենքերը ցած դնեն և նրանցից արոժներ ու մանգաղներ ձուլեն:

Ցեղասպանություն տեսած հայ ժողովուրդը, առավել վնասվածությամբ իր ձայնը, իր աղերսը միացնում է խաղաղության ուժերին, որովհետև պայծառ գիտակցությունը ունի, թե միայն աշխարհի խաղաղության պահպանման պայմաններում նա պիտի կարողանա գոյատևել իբրև ազգություն, իբրև հայրենի պետություն և իբրև եկեղեցի: Հալոց վերածնված մայր երկրի ժողովրդի բախտն ու ճակատագիրը պայմանավորված են խաղաղության պահպանմամբ, խաղաղության ուժերի հաղթանակով: Որևէ հայ մարդու համար, այլ կերպ մտածում կամ գործունեություն կարելի չէ ըմբռնել:

Մանավանդ հայաստանցի հայ մարդը, որ երկար դարերի անասելի տառապանքներից ու մաքառումներից հետո, իր նախնիքների այս հողամասի վրա, վերջապես ապրում է խաղաղ ու անվրդով, և բուժում է իր դարավոր վերքերը, ու վերակառուցում ու շքեղացնում իր նոր հայրենիքը, ծաղկեցնում է իր ազգային մշակույթը, և ինքնավստահ լավատեսությամբ նայում դեպի իր է՛լ ավելի պայծառ ապագան, այո՝ հայաստանցի հայ մարդը՝

Աստուծո՞ւ և աշխարհի առաջ, գուցե ավելի քան ուրիշ ազգերի զավակներ, արդար իրավունքը ունի իր բազուկները դեպի երկինք կարկառելու և աղաղակելու՝ «Տե՛ր տուր աշխարհիս խաղաղություն, ազգիս հաշոց սեր միություն»:

Նաև, սփյուռքի տարածքի վրա, ո՞ր հաշ մարդն է որ նույն աղոթքը, նույն աղերսանքը պիտի չմիացնի հայաստանցի իր եղբոր հարազատ ձայնին: Եվ այդ ո՞ր հաշ մարդն է որ անհաղորդ պիտի մնա հայաստանցի իր եղբորը՝ ապրելու, գոյատևելու և հայրենաշեն աշխատանքով նոր բարձունքներ նվաճելու երազանքներին:

Այո՛, ամեն գնով և ամեն բանից վեր, ամեն հաշ մարդ, Հայաստանում թե արտասահմանում, պիտի կամենա թուլացումը միջազգային լարվածության և ամբույզումը աշխարհի խաղաղ գոյավիճակի:

Եվ Մենք հավատում ենք թե ողջմտությունը և բարի կամեցողությունը անհրաժեշտորեն կհաղթանակեն և ազգերի ղեկավարները իմաստությունը կունենան ապահովելու խաղաղ գոյակցությունը և գործակցությունը մեծ ու փոքր պետությունների միջև: Աստուծո՞ւ և բնության ուժերի ամենազոր գեղազույն օրենքն է՝ միշտ հաղթությունը կյանքի՝ ընդդեմ մահվան:

Այդ է նաև խորհուրդը և աստվածային պատգամը մանուկ Հիսուսի Սուրբ Ծննդյան:

«Ծնորհք, սեր և խաղաղութիւն Փրկչին մերոյ Յիսուսի Քրիստոսի, եղիցին ընդ ձեզ».

